Nu se aude o şoaptă. Pionierii detaşamentului, adunaţi în careu, aşteaptă cu nerăbdare. Deodată, răsună glasul cald şi totuşi solemn al instructoarei: „Pentru depunerea angajamentului solemn şi primirea cravatei roşii, drepţi!“

Cei şase copii din clasa a II-a a Şcolii generale de 8 ani nr. 169 din Capitală s-au pregătit cu seriozitate să întîmpine acest eveniment important. Pe foile catalogului, în dreptul numelor lor, sînt numai note bune. Sînt cuminţi şi se poartă cuviincios cu cei din jur. Au învăţat cîntece şi poezii, ştiu care sînt îndatoririle pionierilor, simbolurile pionereşti.

Şi iată, clipa mult dorită a sosit. Buzele lor rostesc cuvînt cu cuvînt angajamentul solemn. După primirea cravatei, izbucneşte cîntecul „Azi e zi de sărbătoare...“ Da, pentru ei a fost o zi de sărbătoare, o zi pe care nu o vor uita niciodată.

Foto: **GR. PREPELIŢA**

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 41 (981) ★ miercuri 13 oct. 1964 ★ 8 pag. 30 bani

CA ÎN FIECARE ŞCOALĂ

La Şcoala generală de 8 ani nr. 11 din Baia Mare alegerile activul pionieresc bat la uşă.

— Te-ai gîndit pe cine să alegi, Marius? Dar tu, Dana? Cum v-aţi pregătit?

La gazeta de perete pioniera Alexandrescu Dana a scris un articol în care precizează că, în pregătirea pentru alegeri, învăţătura este la loc de cinste. Are dreptate. Să răsfoim cîteva cataloage: clasa a IV-a A, clasa a VII-a A... Nici o notă slabă. Mai mult. Iată pionieri numai cu note de 10: Corovan Stela, Feştilă Adriana, Horotan Nicolae, Leuceanu Maria.

Şi cu disciplina cum stăm? Un exemplu: Recoltă Mircea, din clasa a VII-a B, era certat încă de anul trecut cu... păstrarea liniştii în ore. Şi acum? E de ajuns o mişcare la lecţie ca Mircea să fie nemulţumit, supărat.

Cît despre felul în care e menţinută curăţenia... Deschideţi uşa oricărei clase din şcoală: e o întrecere din care fiecare clasă va ieşi cîştigătoare.

Lucruri obişnuite. Ca în fiecare şcoală, în acest prag de alegeri, pionierii se mîndresc cu note tot mai bune, cu o comportare frumoasă şi cu...

In camera pionierilor a apărut un album nou

Ceva deosebit

Au discutat între ei, s-au consultat cu tovarăşa instructoare Elisabeta Mărcuş. Ce ar putea oferi ei în dar acestei sărbători a alegerii activului pionieresc?

— Să alcătuim o mică expoziţie cu cele mai frumoase desene, au spus copiii.

Acum poposesc zilnic la Camera pionierilor desene care înfăţişează frumuseţea naturii băimărene, a peisajului industrial. Desenele celor mai talentaţi, dintre care Goga Cornelia, Kişhonti Stela, Liţă Arpad, sînt admirate de pe acum. Nu s-au mulţumit numai cu atît. Gabor Francisc, împreună cu Mariana Doina au început să lucreze cu rîvnă la macheta unui şantier de construcţii.

— O vom dedica acestei zile ca o bucurie a faptului că trăim într-un cartier nou, a spus Doina.

Şi pentru că nu există locuinţă fără aparat de radio, Moraru Marius s-a gîndit să alăture acestei machete un aparat de radio cu tranzistori, terminat de el recent.

Un gînd pentru alegeri

Da! Oricare dintre copiii acestei şcoli are un gînd al lui, anume pentru alegeri. Pioniera Ungureanu Speranţa va învăţa două cîntece populare la acordeon; pionierul Băiţan Mircea doreşte să scrie una din poeziile cele mai frumoase din creaţia lui de pînă acum „De ziua alegerilor“; Bonac Mircea, mijlocaş în echipa de fotbal a clasei a VI-a A, a hotărît să marcheze cît mai multe... goluri în meciurile care vor urma.

Gînduri, gînduri... şi ca un gînd comun, un program artistic în care poezia, cîntecul şi jocul oşan să cîştige admiraţia spectatorilor... şi felicitările noilor aleşi.

MARTA CUIBUŞ

Primele note — primele bucurii

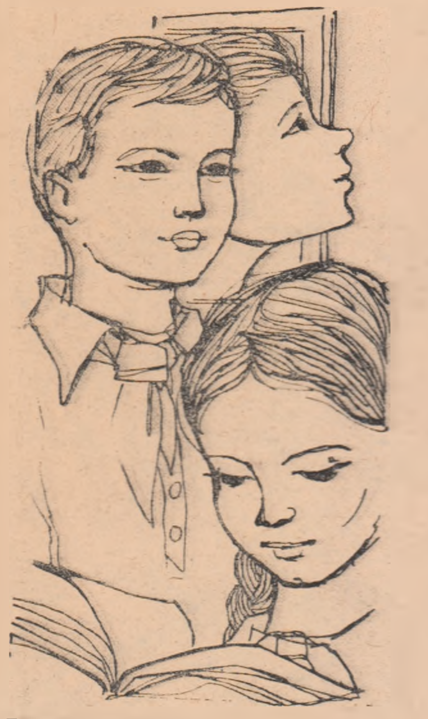
Bucuria primei zile de şcoală a trecut de mult. Locul ei a fost luat de alte bucurii, pe care le avem zi de zi. Printre ele se numără şi notele bune pe care le primim. Numărul pionierilor care obţin note de 10 este tot mai mare. Printre ei se numără Lăptoiu Tanţa, Banu Ion, Dan Ana şi Neculai Petruţa. Exemplul lor este urmat în fiecare zi de alţi colegi.

(De la **POPA VALERICA**, clasa a VII-a Şcoala generală de 8 ani com. Buda, raionul Rm. Sărat)

Clasa a VII-a de la Şcoala generală de 8 ani din comuna Şolduba, raionul Satu Mare, numără doar 10 pionieri. Cu toţii sînt harnici şi silitori, căci nu vor ca în catalogul lor să-şi facă loc vreo notă rea. Rezultatele au început să se arate încă de la început. Ardelean Floare a primit pînă acum 9 la chimie, Ardelean Dumitru 9 la chimie şi la fizică.

(De la **PETRUŢ MIHAI**).

O sărbătoare dragă

Șoimulețul

...Viscolul urla mînios, troienind cărările și inghesuind un frig nemilos, peste sărăcia din casele oamenilor.

— Stai acasă, Ștefănuț... — îl rugă mama pe băiat. Afară e prăpăd, nu alta...

Băiatul o privi cu ochii săi vii, inteligenți. Își incotoșmăni cît putu mai bine trupul slăbuț și-i spuse :

— Nu pot să rămîn, mamă... Azi avem lecții interesante, și pe urmă, o fi urgie afară, dar a trecut către școală domnul învățător. Dacă el, că are un picior de lemn, și nu s-a speriat... Eu de ce să mă sperii ? !

Mama îl privi blînd. I-aranjă mai bine împrejurul gîtului, fularul gros, împletit chiar de ea, și-l sărută pe frunte.

— Bine, du-te șoimulețul mamei, du-te.

Ajuns la școală — o clădire mică, părăduită, de te mirai cum de n-o dărîma viscolul — băiatul se intîlni pe coridor chiar cu învățătorul.

— Ai venit, Gheorghiu Ștefan ? ! Bravo !

— Am venit, dom' învățător...

— Bine, bine...

Și intorcîndu-se către domnul gras, infofolit într-un palton negru, cu guler de biber, spuse :

— Acesta-i Gheorghiu Ștefan, dom'le inspector — cel despre care v-am vorbit. E un elev eminent. Fiu de oameni sărmani, dar uimitor de inteligent...

Alte date

Cercetînd arhiva școlii, discutînd cu foștii elevi, azi oameni cu tîmplele ninse, pionierii au mai aflat și multe altele despre cele petrecute în cei 100 de ani de viață ai Școlii generale nr. 3 din Ploiești.

Stînd de vorbă cu copiii, îi poți auzi :

— Aproape nu-ți vine să crezi ! Școala noastră, care are astăzi clase frumoase, spațioase, mobilier nou, stație de radioficare, aparat de proiecție, ateliere, laborator... n-avea, acum 20—30—40 de ani, cu ce să-și înceapă anul școlar !...

Cercetînd, copiii au aflat că, la fiece inceput de an, directorii erau nevoiți să plece după „pomeni" pe la înstăriții cartierului — negustori, speculanți... Aceștia, după ce jupuiau de pe părinții copiilor șapte piei, abia de-i lăsau zgîrcenia să „dăruiască" școlii o icoană, un clopoțel, o hartă, un scaun pe care să se așeze învățătorul. În definitiv, ei nici n-aveau nevoie să învețe copiii prea multă carte. Cine știe multe — nu rabdă multe, iar lor le trebuiau muncitori răbdători, obișnuiți cu asprimea vieții, care să nu întrebe prea multe.

Și totuși

...unii dintre foștii elevi ai școlii nu s-au mulțumit cu cele cîteva buchii deprinse la școala săracă din cartier. Unul dintre aceștia a fost Ștefan Gheorghiu, erou al clasei muncitoare. El s-a adăpat la izvorul nesecat al cărților și, o dată pășit în rîndurile clasei muncitoare, nu numai că i-a întrebat el pe patroni, dar i-a învățat și pe muncitori să întrebe : „De ce unii să muncească și să piară de foame, iar cei care trîndăvesc să trăiască în belșug ?"

Copiii au mai aflat însă că muncitorul inaintat Ștefan Gheorghiu nu s-a oprit aici : ci el i-a îndemnat pe muncitori să lupte pentru drepturile lor, i-a organizat și el însuși a pornit în fruntea acestei lupte.

Sărbătoarea centenarului

copiii o întîmpină nu numai cercetînd arhiva școlii, discutind cu foștii elevi... ci și prin rezultate rodnice obținute de ei.

O întreb pe președinta unității, Orja Doina :

— Și cam ce mai fac pionierii în întîmpinarea sărbătorii centenarului ?

— Multe... În primul rînd, se străduiesc să învețe mai bine...

Răsfoiesc cataloagele și-i dau dreptate. Notele de 8, 9 și 10 abundă, deși sîntem abia la o lună după începerea școlii. Cîțiva pionieri chiar excelează în aceste note : Oprescu Luminița și Suciu Viorel, din clasa a V-a, Ionescu Gabriela și Mărculescu C. Ion, dintr-a VI-a...

Monumentul eroului Ștefan Gheorghiu, figură luminoasă, care a adus gloria acestei școli, se află doar la cîțiva pași de școală și grija copiilor pentru florile de la acest monument e nemăsurată.

Dimofte Octavian, un băiat suplu și drăguț adaugă că cei dintr-a VIII-a A pregătesc atît o suită de dansuri populare, cît și una de... piramide ! (Se spune că la această clasă gimnastica e un prieten bun !).

La 17 noiembrie

...cînd se va sărbători centenarul, mulți dintre foștii elevi ai școlii vor fi prezenți la adunarea festivă, la banchet... Printre ei, sînt foarte mulți fruntași în producție, ingineri, activiști de partid și de stat, ofițeri.

Copiii așteaptă cu viu interes și referatul științific ce va fi prezentat la adunare de un tovarăș de la Muzeul regional și care va povesti celor de față o mulțime de aspecte din viața și activitatea unuia dintre cei mai îndrăgiți fii ai poporului nostru — Ștefan Gheorghiu, fost elev al Școlii nr. 3 din Ploiești, între anii 1887—1890.

...Dar pînă atunci, copiii vor avea posibilitatea ca, cercetînd mai departe, să afle noi și noi aspecte din lupta din trecut a muncitorimii ploieștene și a unuia dintre conducătorii ei.

ȘT. ZAIDES

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Amintiri și împliniri

Și-au înfrumusețat fiecare clasă în parte. Parcă pereţele era prea mare, parcă pe colț lipsea ceva... Acel ceva era fie un tablou, fie un ghiveci de flori sau o perdeluță. „Oare o să-i placă ?", se întrebau unii.

— Ne ducem înaintea lui ?

— Ne ducem.

Dar n-a mai fost nevoie, chiar atunci se zări de după colț. De la intrare l-au înconjurat cu bucurie. Moș Bîrta Vasile are 85 de ani și copiii l-au invitat la școală. I-au ascultat amintirile. Le-a spus povestea sa, ca și a altora ca el, copii de oameni nevoiași. Pe atunci școală în sat nu era, trebuiau să meargă pe jos mai mulți kilometri. Apoi umblau desculți, cu o cămașă de pînză lungă pînă la genunchi. De ghiozdan nici vorbă. Ca un răspuns, pionierii îmbrăcați frumos în uniforme școlare, cu cravatele roșii fluturind în vînt l-au invitat în școala lor, i-au arătat clasele, băncile, manualele lor primite gratuit.

La sfîrșit au dat și o mică serbare. Moșul a privit, i-a aplaudat. Ochii îi rideau de bucurie.

CRISTINA ANDREI
(după corespondența pionierei Iane Marioara, comuna Napradea, raionul Zalău, regiunea Cluj)

*

În fiecare unitate se desfășoară activități pionierești interesante. Pioniera *Grama Stana* din *Iablanița*, regiunea Banat ne scrie despre felul în care au amenajat „Colțul pionierilor". *Pascu Rodica* din comuna *Ileana*, raionul Lehliu despre înfrumusețarea școlii, *Mihalache Nicolae* din *Laloșu*, raionul Oltețu despre ajutorul dat de pionieri la recoltarea porumbului. Așteptăm în continuare veștile voastre.

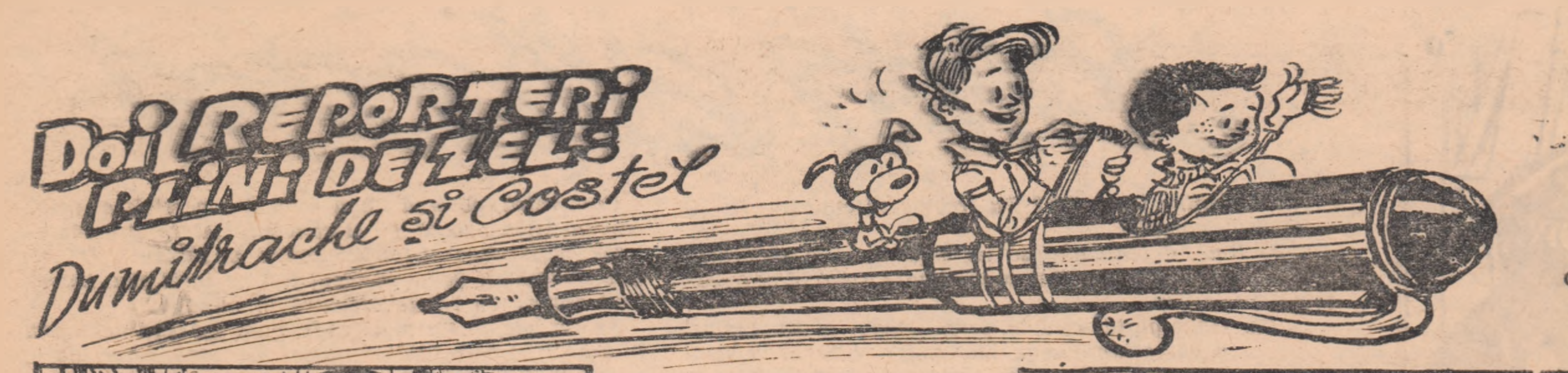
Pe ogoare tractoarele au ieșit la arat. Recolta viitoare începe de aici. Brazdă adîncă, sămînță selecționată și apoi...

— Este nevoie și de îngrășăminte chimice, le spune tovarășa profesoară Niță Vasilica pionierilor.

Și Ungureanu Floarea, Mihai Ionică, Drăgușin Floarea, Mihai Cornel și alți pionieri de la Școala generală de 8 ani din Mihăileşti, regiunea București, privesc cu atenție borcanele cu îngrășăminte chimice azotoase, fosfatice, potasice. Ei așteaptă întotdeauna cu interes ora de agricultură.

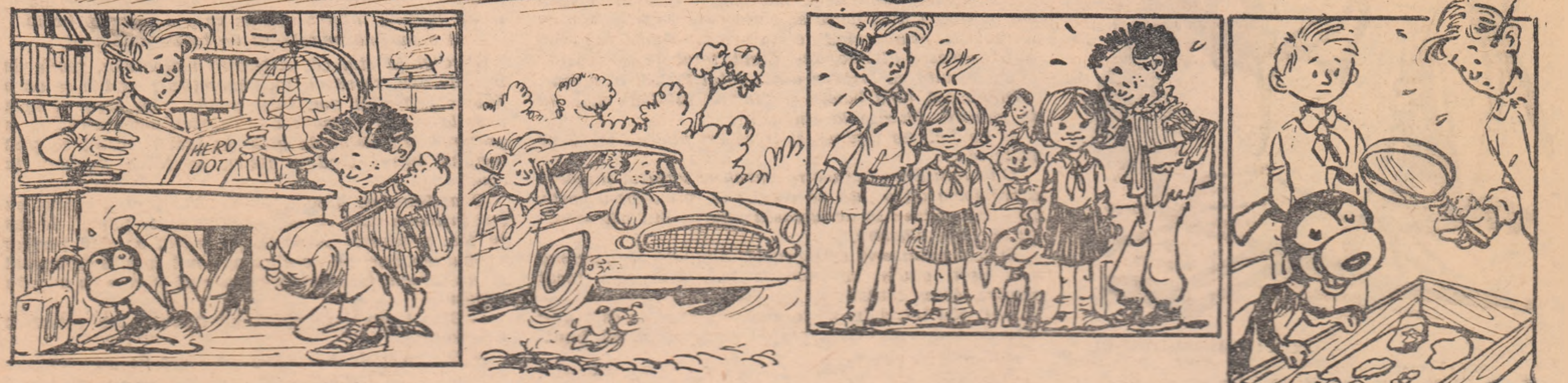
Foto : **GR. PREPELIȚĂ**

Doi reporteri plini de zel: Dumitrache şi Costel

Povestire adevărată
de **Ovidiu Zotta şi Puiu Manu**

— Intotdeauna mi-a plăcut istoria. Costele, vrei să laşi o clipă mingea? Am o idee: să întreprindem şi noi cîteva cercetări!

— Nu-mi place să răscolesc praful arhivelor, dar dacă zici tu... Ce anume te interesează: epoca antică, evul mediu '...

— Oh, nu! Ceva mai aproape de noi: prima lună din acest an şcolar! Trebuie să recunoşti că e o perioadă importantă a... istoriei contemporane!

— Bine, Dumitrache! Mă duc să pregătesc maşina.

— Uf, şi Bombonel care se tot ţine după noi. Găsesc că pentru epoca modernă cîinii sînt ceva demodat!

— Nu e cazul lui Bombonel! Ştie să aprindă lumina, îi place să se uite la televizor şi nu iese niciodată la plimbare fără să aibă de zgardă radioul cu tranzistori. E un adevărat căţel... electronic!

— Dumitrache, am descoperit o pionieră fruntaşă la învăţătură! O cheamă Vîlciu! Faceţi cunoştinţă!

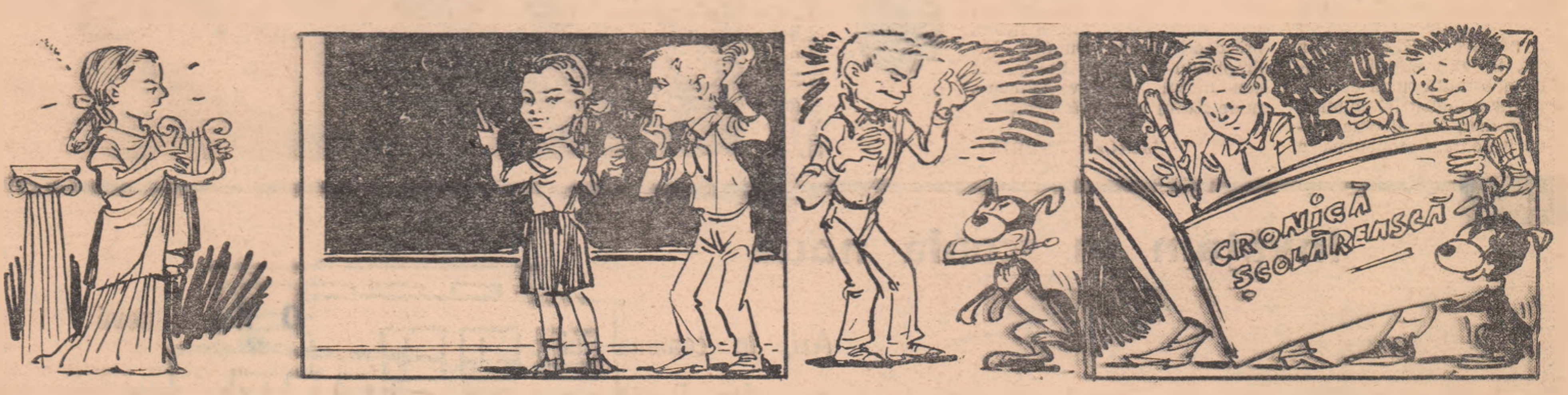
— Mi se pare că e o confuzie! Pe Vîlciu eu am descoperit-o! Dă-mi voie să ţi-o prezint!

Ce ţi-e şi cu gemenele! Nici măcar tovarăşul învăţător nu ştie exact care-i Cornelia şi care e Tanţa! Surorile Vîlciu din clasa a patra, comuna Chirnogi, regiunea Bucureşti învaţă amîndouă foarte bine. Se poate spune că pînă şi notele lor sînt... gemene!

Bombonel, cu flerul său binecunoscut, a descoperit ceva important. Dumitrache e curios. Se ştie că un istoric e întotdeauna şi puţin arheolog. Oare ce semnifică aceste bucăţi de piatră? Nedelcu Tudor nu e prea entuziasmat. O cercetare mai atentă explică lucrurile: băiatul care aruncă cu pietre e chiar dînsul! Foarte rău! Dar lucrurile s-au schimbat. Tudorel a renunţat la acest obicei. Pietrele îi plac şi acum, dar ca geolog! Priviţi, aşa va arăta colecţia de roci şi minereuri pe care o alcătuiesc el şi colegii săi.

Dumitrache şi Costel sînt emoţionaţi. Unde l-au mai văzut pe acest mîndru personaj? Nu cumva e legendarul Ahile, luptătorul invincibil? Ce-i drept, colegii săi, din clasa a VII-a, Şcoala de 8 ani din Olteniţa, îl cunosc sub numele de Soroceanu Aurel, dar asta nu scade cu nimic impresia. Laurii victoriei au o mireasmă atît de plăcută încît aţipeşti, legănat de visuri încîntătoare... şi... uiţi să mai înveţi cu sîrguinţa cuvenită! Dar ştiţi povestea cu călcîiul lui Ahile. Aşa a păţit şi Soroceanu! Mai întîi nu i-a venit să creadă: cum să primească el nota 4?! S-a supărat, i s-a făcut ruşine. Ajuns însă acasă, a pus mîna pe carte şi a citit de trei ori lecţia „Planul înclinat", pe care o aveau pentru următoarea oră de fizică. Dumitrache şi Costel au fost de faţă cînd tovarăşa profesoară l-a scos la tablă. Ahile se transformase în... Arhimede!

— Cine o fi?

— Ah, Costele, de cîte ori ţi-am spus că trebuie să te pui la punct cu literatura! E Bivolaru Ioana, din a VIII-a, Şcoala de 8 ani din Greaca, raionul Olteniţa. O adevărată literată. Aşteaptă cu pasiune orele de romînă. Cea mai mare plăcere a ei este să vorbească despre autori, despre opere, şi cîteodată încearcă ea însăşi să compună cîte ceva.

— Am mai auzit eu de elevi care, plăcîndu-le o anumită materie, le neglijează pe celelalte. Uite, aş fi curios să ştiu dacă Ioana îndrăgeşte... matematica la fel ca literatura!

— Ce-i drept, nu prea...

— Eram sigur! Crezi, Dumitrache, că un zece la romînă scuză cinciul de la matematică?

— De loc! Dar Ioana are note mari la toate obiectele inclusiv matematica!

— Păi spuneai că asta n-o pasionează, că e poetă...

— Adevărat! Şi, totuşi, cîteodată, Ioana ia tocmai la matematică 10, iar la literatură 9. Înţelegi? Ea îndrăgeşte cu deosebire studiul limbii romîne, dar acordă importanţa cuvenită tuturor materiilor!

Cît despre Pătuleanu Nicolae, colegul ei, acesta a „rezolvat" altfel dilema: nu învaţă ca lumea nici la romînă, nici la matematică! Bombonel ne lămureşte situaţia. Într-adevăr, Nicuşor pierde o grămadă de timp ba cu muzicuţa, ba cu alte distracţii. Se laudă că are ureche muzicală. Dacă e aşa, cum de nu-şi dă seama că uneori felul lui de comportare sună fals în comparaţie cu al colegilor săi?

În încheierea acestei mici cronici şcolăreşti, Dumitrache şi Costel vă promit că se vor mai întîlni cu voi în paginile gazetei. Dacă în clasele voastre se petrec lucruri pe care doriţi să le aduceţi la cunoştinţa celor doi reporteri plini de zel, nimic mai simplu: scrieţi-le pe adresa redacţiei, menţionînd pe plic „Pentru Dumitrache şi Costel".

Desen: GH. MARINESCU

Schița albastră

Băieții s-au culcat, că-i tîrziu. Alături însă, în camera tatălui, lumina stăruie neobosită. Aplecat deasupra unei coli mari de hîrtie, tatăl socotește, măsoară cu compasul pătrățelele albastre ce îmbracă foaia ca o țesătură fină. Din cînd în cînd, le unește în figuri geometrice, cu creionul.

— Oare la ce-o fi lucrînd acum? întreabă curios fratele mai mic, Nicolae, săltînd capul de pe pernă. Și aseară a stat pînă tîrziu, și alaltăseară... Ce zici, ne uităm mîine în sertar? Tu trebuie să cunoști, că ești la profesională!

— Bine, deocamdată să ne culcăm, — o să vedem dimineață, răspunse fratele mai mare, trăgînd cearceaful peste cap.

Lui Gheorghiță, elev la profesională, la 23 August, uzina bucureșteană unde lucrează și tatăl, (maistrul Marin Gușă) nu-i place să-l descoase pe tatăl său cu întrebările, atunci cînd acesta are mult de lucru, nici să-i răsfoiască hîrtiile. Ce-i drept, tatăl nu se supără: copiii se uită cu grijă și așază totul la loc, în ordine.

Dimineață, cînd băieții se sculară, tatăl nu mai era în cameră. Plecase la uzină.

— Ce zici, ne uităm? îl trase cel mic de mînă pe frate-său.

Gheorghiță n-avu încotro. Deschise sertarul și scoase afară foaia cît o față de masă. O privii pe-o parte, pe alta, căutînd să deslușească figurile din păienjenișul de linii albastre.

Ridică nedumerit sprîncenele. Altădată se descurca mai ușor, ghicea ce inovație face tata (c-a făcut multe). Acum însă...

— O să-l întrebăm pe tata că, eu, unul, la asta nu-i dau de rost, spuse Gheorghiță în cele din urmă, împăturind schița la loc.

Dar nu, să nu-l întrebăm! întoarse vorba, ambiționat. Desigur, o să lucreze la ea și după masă, și diseară, așa că... mîine o să fie totul mult mai clar.

Cu gîndul acesta a deschis Gheorghiță a doua zi sertarul. Numai că, n-a mai găsit schița acolo!...

De văzut, tot a văzut-o el: după cîtva timp. Și nu acasă, ci la uzină.

★

Ca de-obicei, înainte de a intra la practică, se gîndi să treacă pe la tatăl său, alături, la secția motoare.

Cum intră, observă lîngă unul din pereți mai mulți oameni strînși roată. Pe electricianul Alexandru Pîrvulescu, pe strungarul Ion Ciolontea, pe lăcătușul Gheorghe Codreanu. Și în mijlocul lor, pe tatăl său. Discutînd aprins, cu schița albastră în mînă.

Se apropie, și nu mică îi fu mirarea cînd descoperi în schița pe care tatăl o flutura în mînă, cercetînd-o, însăși mașina interesantă pe care o instalau acolo.

— E o mașină vibratoare de tasat, automată.

Gheorghiță știa că „arterele" motoarelor, țevile de ulei, de apă, ca să nu facă încrețituri cînd li se dă o linie cotită, sînt mai întîi umplute cu nisip și apoi puse la cuptor și modelate. Tasatul, adică așezarea și presarea cristalelor de nisip în țeavă (menit să țină metalul întins cînd e cotit), se făcea manual. Și acum!...

O apăsare pe buton, și un mecanism prevăzut cu trei pistoane mici, ca niște ciocănele, se plimbă de sus în jos, și invers, automat, pe țeavă, așezînd perfect nisipul din interior. Aerul comprimat, împins cu iuțeală pe un furtun, face ca pistonașele să vibreze cu mișcări nevăzute.

— Cîte lovituri se obțin pe minut? s-a interesat Gheorghiță.

— Douăzeci de mii. Ceea ce făcea înainte un om, manual, în 30 minute, face acum mașina în 3 minute!

Gheorghiță cercetă cu atenție mașina vibratoare, automată, prețioasă inovație realizată de tatăl său. O mașină într-adevăr complicată. Și-o întipări însă bine în minte, să-i poată explica fratelui său cum funcționează. Acum, după ce o văzuse cu ochii lui, gata, instalată acolo, în uzină, nu-i era greu să-i explice. Și apoi, cînd e vorba de mașini, înțelege lucrurile mai ușor, că-i inteligent, elev fruntaș. Și încă la profesională!...

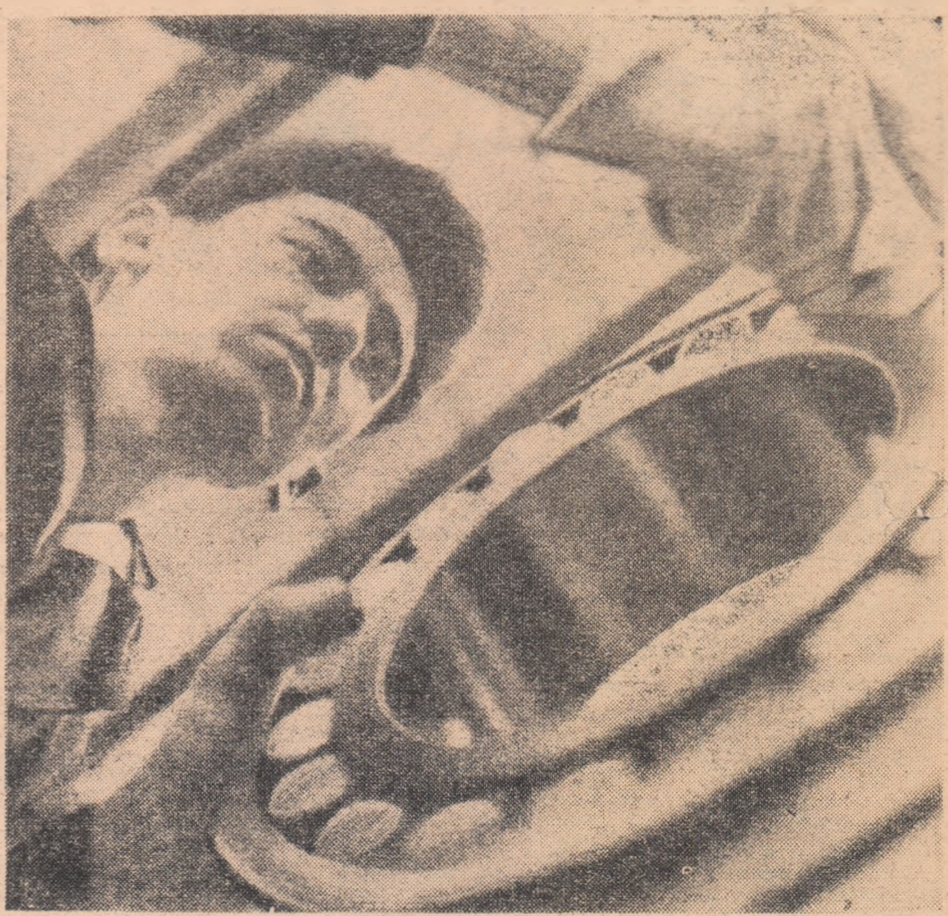
AL. DINU IFRIM

Comoara din Deltă

Cît cuprinzi cu ochii în jur, o mare arămie, foșnitoare, unduind, ca și valurile bălții din apropiere, în adierea vîntului călduț de octombrie. Sîntem în Delta Dunării. Sîntem în împărăția stufului. De cîțiva ani încoace, în fiecare lună a lui octombrie, cînd altădată Delta se pregătea pentru somnul ei de iarnă, acum, aici, începe un freamăt neobișnuit: freamătul muncii. Mii de oameni, ajutați de mașini ultramoderne — avioane și elicoptere, tractoare și remorchere, șalupe și recoltoare — au împînzit Delta, pentru a strînge, de pe nesfîrșitele ei întinderi, mai multe cărți și caiete, mai multe ziare și reviste, mai multă mătase, mai multe țesături din fibre artificiale. Da. Nu vă mirați, căci Delta ascunde în stufărișul ei comori de nebănuit. Irosită de către regimul burghezo-moșieresc ani de-a rîndul, această mare bogăție naturală a patriei noastre — STUFUL — a devenit, în anii puterii populare o importantă sursă de materii prime a industriei chimice. Ca să ne dăm și mai bine seama de valoarea economică a stufului, să facem un mic calcul. Bunăoară, pentru fabricarea unei tone de celuloză sînt necesari 5,5 mc lemn de rășinoase. Dar aceeași cantitate de celuloză se poate obține și din 4,9 tone de stuf, care se recoltează de pe o suprafață de numai 0,4 ha de stufăriș. Rezultă, așadar, că un hectar de stufăriș este de 7—8 ori mai bogat în celuloză decît unul de pădure.

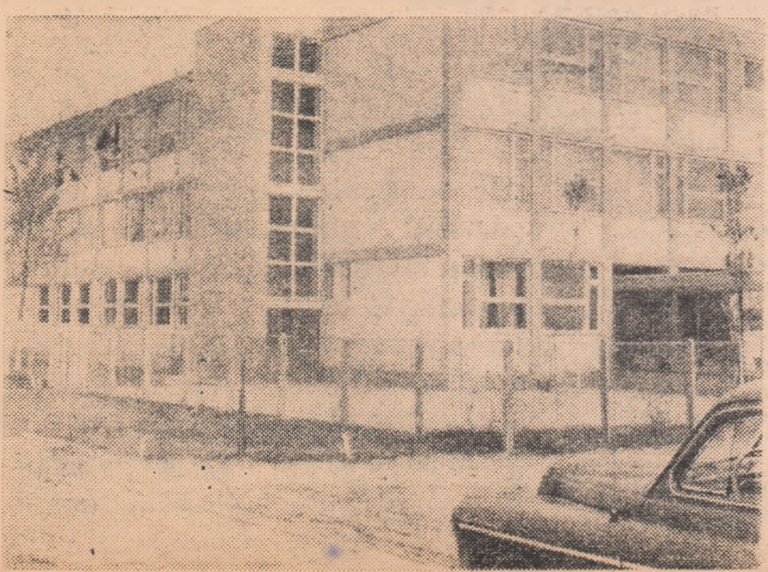
...În aceste zile, la Rusca și Pradina, la Sulina și Soneta, cele patru întreprinderi stuficole din Deltă, munca nu contenește o clipă. Coloanele de oameni și mașini înaintează metru cu metru pe întinderile bălții, adunîndu-i bogăția. Recoltoarele duduie din plin, iar pe căile de acces către Dunăre se scurg din zori și pînă în noapte tractoare uriașe, tîrînd după ele munți întregi de stuf recoltat. Ceva mai încolo, vase mari, încărcate cu stuful Deltei, brăzdează apele Dunării, îndreptîndu-se spre Brăila, la combinatul de valorificare, unde stuful își arată bogăția.

MIRCEA ANDREI

Montatorul Constantin Solomon de la Fabrica de rulmenți Bîrlad, evidențiat în producție, obține zilnic importante depășiri de plan.

Invățăm în școală nouă

Noul local al Școlii generale de 8 ani nr. 96 din Capitală găzduiește, începînd cu acest an, alte sute de fii ai oamenilor muncii.

Azi, în comuna lui moș Ion Roată

În comuna noastră s-a născut și a trăit Moș Ion Roată. Azi, de-a lungul șoselei ce străbate comuna, numărul caselor noi crește an de an, iar lîngă locuințele noi, construite de colectiviști, anul acesta s-a mai adăugat o nouă construcție. E localul Școlii generale de 8 ani, în care învățăm acum, cu clase spațioase, ferestre mari, prin care pătrund mai vesele parcă și razele de soare, cu mobilier nou pe care-l păstrăm cu grijă.

MĂZĂREL OLIMPIA
Școala generală de 8 ani Cîmpuri, raionul Panciu

O floare nouă

Anul acesta, în comuna noastră a mai înflorit o floare cu care ne mîndrim. E vorba de noua școală în care am pășit la 15 septembrie cu fețele luminoase. Și cîte bucurii nu ne-au așteptat cînd i-am trecut pragul! Băncile nou-nouțe, catedra, tablele strălucitoare, laboratorul înzestrat cu tot felul de instrumente, aparate și substanțe ne-au urat „Bun venit!" și „Spor la învățătură!"

Locul bătrînului clopoțel a fost luat și el de soneria electrică. Pentru darul minunat pe care am avut bucuria să-l primim în acest an, noi mulțumim din inimă partidului.

RADUCANU MARIN
Școala generală de 8 ani Grindu, raionul Urziceni

În cei 20 de ani care au trecut de la eliberare, oamenii muncii din patria noastră au înfăptuit, sub înțeleapta conducere a partidului, profunde transformări revoluționare în toate domeniile vieții.

Grăitoare în acest sens sînt comentariile unor ziare și agenții de presă din țările capitaliste despre realitățile din Romînia, declarațiile unor oameni politici, economiști, savanți, oameni de afaceri din occident care ne-au vizitat țara în ultimii ani. Astfel, consemnînd dezvoltarea impetuoasă, multilaterală a Romîniei în anii puterii populare, cunoscutul ziarist american **Drew Pearson**, care ne-a vizitat țara în 1958 și 1963, scria cu cîtva timp în urmă în „Washington Post": **„Nu există îndoială că Romînia prosperă. Nu numai că poți vedea și simți acest lucru, dar statisticile internaționale indică Romînia ca avînd o rată de creștere a economiei de 15 la sută pe an, care este mai mare decît a Germaniei Occidentale, a doua numai după a Japoniei și de patru ori mai mare decît a Statelor Unite".**

La rîndul său, **Richard O'Regan**, trimisul special al Agenției „Asociated Press", aprecia recent: **„În comparație cu ceea ce a fost, Romînia este o țară cu adevărat uimitoare... E de mirare cum s-a putut ca într-un timp atît de scurt să se dezvolte aproape simultan**

Mărturii despre România socialistă

industria, agricultura și celelalte sectoare economice, cît și construcția masivă de locuințe, de edificii social-culturale".

În aceeași ordine de idei se înscriu și aprecierile făcute cu vreo două luni în urmă de **H. N. R. Keyes**, secretar general al Asociației Internaționale a Universităților: **„Este plăcut să constați că de sus pînă jos, de la guvern și pînă la sate se acordă o excepțională importanță învățămîntului, educației, instrucțiunii publice..."**

Iar doctorul **Etienne Berthet**, directorul general al Centrului internațional al copilului din Paris, care de asemenea ne-a vizitat țara în luna august a acestui an, referindu-se la grija pe care statul nostru o acordă educației și ocrotirii sănătății copiilor, arăta că a fost **„foarte impresionat de tot ceea ce se face în spitalele de specialitate pentru continua scădere a mortalității infantile. Tot respectul meu și admirația pentru organizarea și funcționarea Institutului clinic de pediatrie „Emilia Irza" din București, unde se simte nu numai înaltul nivel al cunoștințelor tehnice, dar și calitățile sufletești de care sînt animate cadrele medicale".**

Alături de celelalte țări socialiste, R. P. Romînă aduce contribuția sa proprie la întărirea cauzei păcii și prieteniei popoarelor, la triumful politicii de coexistență pașnică, în relațiile dintre state cu sisteme social-economice diferite. Aprecieri elogioase la adresa politicii externe a Romîniei au făcut și continuă să facă multe personalități marcante ale lumii.

Bunăoară, domnul **Philippe de Seynes**, secretar general adjunct al O.N.U., care ne-a vizitat țara în mai 1964, remarca: **„M-am convins că politica țării dv. este într-adevăr o politică de cooperare deplină cu toate țările lumii, oricare ar fi regimul lor politic sau economic; aceasta este voința care se afirmă constant din partea Romîniei la reuniunile internaționale și se manifestă prin numeroase acțiuni concrete".**

Pe glob... Pe glob... Pe glob... Pe glob...

Pentru a-și îngriji fiul are nevoie de un milion

Ziarul „*L'Unità*" (Italia) din 4 octombrie arată că, un copil riscă, de aproape o lună, să rămînă olog pentru totdeauna, deoarece toate spitalele publice îi refuză internarea pe motivul „lipsei de locuri". Un medic i-a spus tatălui că „numai plătind suma de un milion poate spera într-un început de tratament".

Dramatica întîmplare a început la 6 septembrie, cînd în clinica Villa Linda, din S. Paolo, s-a năsuct Marco Oliveiro; micuțul a venit pe lume cu picioarele serios deformate.

Medicii clinicii i-au pus imediat picioarele în gips și au spus părinților că va trebui să-i schimbe gipsul după 20 de zile.

La 21 septembrie, Francesco Oliveiro și soția, lăsînd singuri în casă pe ceilalți doi copii, l-au dus pe Marco la Ambulatorul ENPAS, pentru a obține internarea în spital a copilului, apoi la centrul traumatologic INAIL, unde medicii au refuzat internarea, spunînd că în spital „nu sînt locuri libere". De atunci, tatăl, tremurînd pentru soarta copilului, colindă spitalele, dar mereu i se spune: „astăzi nu avem locuri, reveniți mîine".

Un pediatru de la ENPAS, la 29 septembrie, îl consultă pe micuțul Marco; după acest examen medical, tatăl află un adevăr crud: „*Dacă doriți ca fiul dumneavoastră să fie îngrijit, trebuie să plătiți imediat 300 000 de lire pentru 8 gipsuri consecutive și alte 700 000 de lire pentru 8 luni de tratament. În spitalele publice veți găsi cu mare greutate loc*". Dar Francesco Oliveiro nu are și nici nu poate procura o astfel de sumă uriașă. Și astfel, micuțul Marco riscă să rămînă olog numai pentru că s-a născut într-o familie săracă...

Vietnamul de Sud. Una dintre manifestațiile studențești care au avut loc la Saigon, împotriva regimului dictatorial al lui Khanh.

500 de copii morți de foame la Bogota

Postul de radio columbian „Todelar" a anunțat că în cursul acestui an numai la Bogota, capitala Columbiei, 500 de copii au murit de foame.

Agenția „France Presse" anunță că scene sfîșietoare s-au produs în cartierul de est al Bogotei, unde, pe terenuri virane, circa 700 de familii își construiseră „Bidonville-uri" (cartiere de colibe mizere), în cursul ultimelor șase luni. Poliția, venită să le evacueze, a întîmpinat trei baraje succesive: în primul rînd copiii, care formaseră un cordon în jurul mizerabilelor lor locuințe, apoi femeile, și, în sfîrșit, bărbații.

Dick a înțeles...

...După felul cum merg pe stradă, observi imediat că oamenii se tem de ceva, sînt sperioși și se comportă de parcă în fiece clipă un monstru groaznic ar fi gata să se repeadă și să-i sfîșie, o groaznică nenorocire ar fi gata să cadă din senin pe capul lor.

Dick merge și el pe trotuar. Are 14 ani dar, ori de cîte ori merge cu mama, femeia îl ține de mînă. Îl ține strîns-strîns, de parcă băiatul ar tot căuta să fugă. Acum Dick s-a obișnuit și ochii săi negri, vioi, n-o mai privesc întrebători și mirați pe sub părul alunecat în cîrlionți peste frunte. Înainte însă...

Mergea cu mama și o tot întreba:

— Mamă, de ce mă ții atît de strîns de mînă?

— Așa trebuie, răspundea cu căldură mama. Dacă vreau să te am, să te cresc sănătos pînă te-oi face mare, așa trebuie, să te țin strîns-strîns de mînă, și să nu mergi decît pe acolo pe unde-ți spun eu...

Dick asculta și nu înțelegea.

— Bine, spunea el, dar aici nu-s nici tramvaie, nici automobile... Nu-i nici măcar un rîuleț!... De ce te temi? E o stradă liniștită!?

Mama îi zîmbea îndurerată:

— Negrii, Dick, n-au voie să se urce în tramvaiele pentru albi, nici în prăvăliile pentru albi n-au voie să intre și n-au voie nici în parcurile pentru albi... Știi bine ce-a pățit unchiul Fred! Și noi sîntem negri, Dick, iar aici, în propria noastră țară, în Uniunea Sud-Africană, negrii n-au nici un fel de drepturi. Iată de ce spune bunicul Tedd: „Cînd îl blestemi pe cineva nu-i ruga s-ajungă cîine, ci negru și trimite-l să trăiască în Uniunea Sud-Africană..."

Casa lor, baracă scundă, cu ferestrele întunecate și mici, se zărește în capul străzii. Dick zorește de mîna măicuții și vede parcă aievea fața năclăită de sînge a unchiului Fred, care a intrat, din greșeală, într-un restaurant pentru albi. L-au stîlcit în bătaie și l-au aruncat în stradă... Dick zorește de mîna măicuții și privirea i se luminează cînd se gîndește că, dacă nu azi, atunci mîine — cît de curînd! — lupta părinților lor, a fraților lor mai mari, împotriva rasiștilor albi, va izbîndi și vor primi dreptul la o viață omenească și negrii din Uniunea Sud africană.

EMIL EMANOIL

MOZAIC

Darul lui Martinică

De doi ani un ursuleț oprește în fiecare zi autobuzul care circulă între Novibozar și Inograd (localități din R.S.F. Iugoslavia). Comportarea ciudată a ursulețului se explică prin faptul că acum doi ani, șoferul autobuzului l-a servit cu o bucată de pîine. Și de atunci Martinică își așteaptă în fiecare zi... darul!

Un record fantastic

Omul face aproximativ, într-o zi, 200 000 de pași; într-un an — 7 milioane; iar în 70 de ani — aproape 500 milioane de pași. Deci, un om care trăiește 70 de ani, ar putea să înconjoare ecuatorul de 9 ori, sau ar putea să parcurgă distanța dintre Pămînt și Lună.

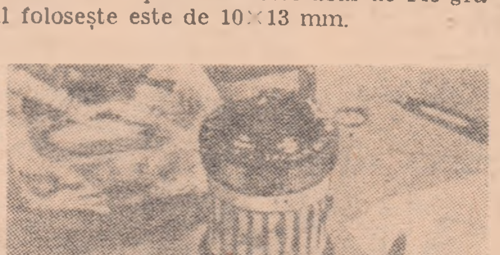

Un aparat fotografic... liliput

În fotografia alăturată, pe palmă, se află un aparat de fotografiat miniatural. El depășește cu puțin mărimea unei cutii de chibrituri. Greutatea aparatului este doar de 146 grame, iar filmul pe care îl folosește este de 10×13 mm.

În cîteva clipe

899 569 659 ×
129 878 787 = ?

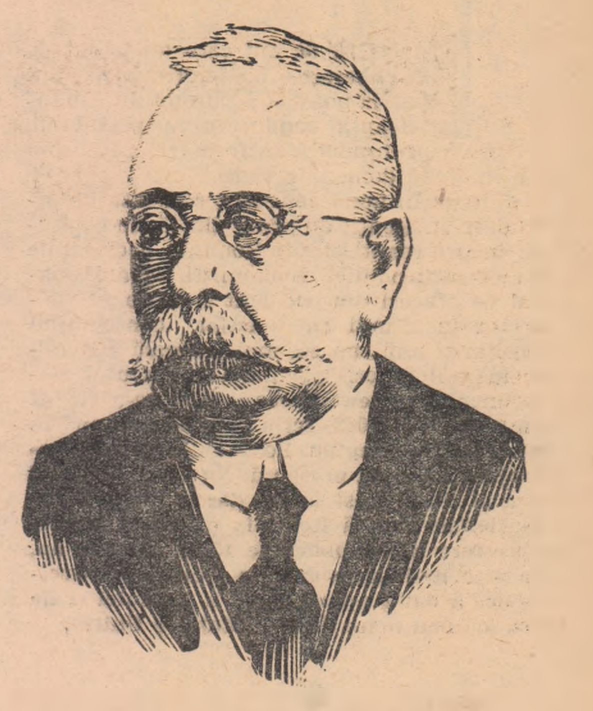

Este, desigur, o înmulțire fantastică. Dar cu noua mașină de calculat, care a fost inventată în Franța, se poate rezolva în cîteva clipe. Noua mașină de calculat, după cum se vede în poză, este mică și are o formă cilindrică; cifrele se fixează pe partea laterală, iar rezultatul calculului apare pe partea superioară

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Activitatea didactică și științifică a profesorului G. G. Longinescu ocupă un loc însemnat în istoria științei românești. Profesor plin de entuziasm, el și-a adus contribuția la formarea multor generații de chimiști romîni. Preocupat de activitatea de cercetare științifică, el a publicat numeroase lucrări științifice din domeniul chimiei fizice și analitice. G. G. Longinescu este cunoscut și prin activitatea sa de popularizare a științei și de răspîndire a culturii în rîndurile marelui public.

G.G.LONGINESCU

— 1869 —

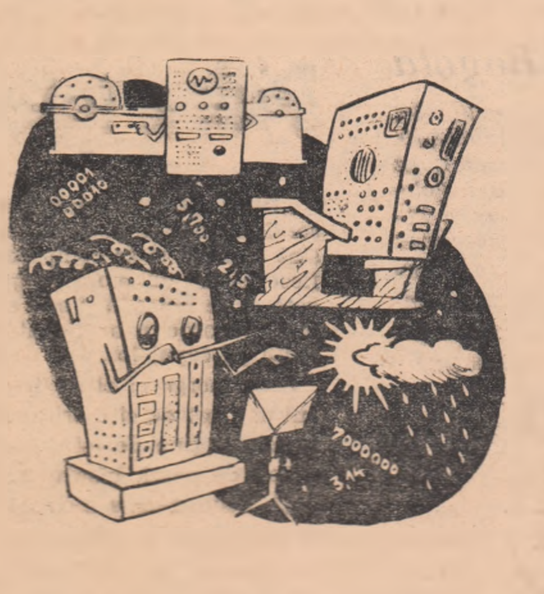
— 1939 —

G. G. Longinescu s-a născut la Focșani în anul 1869. Părinții săi, oameni simpli, dar cu multe calități sufletești, i-au insuflat de mic dragostea pentru muncă. După ce termină cursul primar, urmează Liceul Național din Iași ca bursier. Cursurile universitare le urmează la București, unde absolvă Facultatea de Științe. În perioada de studii Longinescu a dus o viață agitată, luptîndu-se cu greutățile pentru a-și putea plăti taxele de studii și pentru procurarea cursurilor. După terminarea studiilor, ajutat de cunoscutul om de știință romîn prof. Dr. C. Istrati, Longinescu reușește să plece la studii de specializare în Germania, unde își trece, în anul 1896, examenul de doctor în științe. Întors în țară, lucrează un timp ca profesor la Liceul „Sf. Sava“, pentru ca apoi să se mute la Iași, unde funcționează ca profesor la liceul Internat și la Școala de comerț. Mai tîrziu, revine din nou în București și lucrează ca profesor de chimie la liceele Mihai Viteazul și Gh. Lazăr. Din anul 1906 a lucrat ca profesor de chimie anorganică la Universitatea din București. În toată activitatea sa, Longinescu a desfășurat o însuflețită activitate didactică și științifică. Plin de entuziasm pentru îndeplinirea nobilei sale misiuni, el insufla elevilor săi dragostea pentru știință și adevăr. Cursurile lui atrăgeau prin căldura și conținutul lecțiilor. Deși infirm, fiind aproape orb, Longinescu trecea cu eroism peste infirmitatea lui, constituind pentru studenți o pildă de om dîrz, un exemplu de curaj și de tărie de caracter în lupta cu viața și greutățile ei.

Longinescu a studiat probleme importante din chimia fizică și cea analitică și a publicat numeroase lucrări foarte apreciate în țară și străinătate. El a fost și autor al mai multor manuale didactice, care au constituit un ajutor deosebit de prețios în desfășurarea învățămîntului nostru de atunci.

Însuflețit propagator al științei, prof. G. G. Longinescu a ținut numeroase conferințe publice cu caracter științific, a colaborat la numeroase reviste științifice și a participat la întemeierea revistei „Natura“, care a avut un rol însemnat în răspîndirea cunoștințelor științifice în rîndurile unei mase cît mai largi de cititori.

Cibernetica azi

Există o ramură a științei care studiază mașinile, aparatele și organismele vii; și le studiază din punct de vedere al capacității lor de a recepționa o anumită informație, de a o păstra in sisteme de memorie, de a o transmite prin canalele de legătură și de a o transforma în semnale prin care își dirijează propria lor acțiune in direcții corespunzătoare. Această tînără ramură a științei este CIBERNETICA. Ea a apărut și s-a dezvoltat ca urmare a creării și răspîndirii instalațiilor de calcul, a progresului automaticii și a succeselor obținute în studierea fiziologiei animale și umane.

Miliarde de calcule pe secundă

În momentul de față pe glob există circa 15 000 de mașini electronice de calculat. În cîțiva ani, acestea nu vor mai fi instalații atît de incomode ca acum, deoarece ele vor fi confecționate din elemente „superminiaturizate“ și, în același timp foarte precise. De o mare rapiditate, aceste mașini vor efectua milioane și chiar miliarde de operații pe secundă, iar multe dintre ele vor avea chiar „însușirea“ de a „învăța“ în timpul lucrului. La una dintre fabricile de hîrtie din Suedia, o mașină electronică de calculat are misiunea de a regla procesul tehnologic de fabricare a hîrtiei pentru saci. Mașina de calcul programează producția și controlează calitatea ei.

Timp frumos la comandă

Dacă în prezent nu sîntem în măsură să stabilim cu exactitate nici previziunile meteorologice pe o durată scurtă, în anii următori această situație se va schimba radical. Omul va putea să influențeze timpul și clima, mult mai mult decît acum. Deocamdată, sîntem incapabili în fața unor fenomene naturale, cum sînt uraganele, furtunile etc. Într-un viitor apropiat, se va putea acționa asupra forțelor care le generează și ele vor putea fi deci evitate. De pe acum se pot risipi norii și ceața, se poate produce ploaie sau, dimpotrivă, se poate produce ceață, nori etc. Experiențele făcute de specialiști în această direcție au reușit pe deplin.

O mașină pentru... învățat

Pentru moment, omul este acela care face lecția mașinilor. El creează automate autodidacte, care aleg regimul de lucru cel mai avantajos. Dar nu va trece mult și va trebui să ne instruim noi pe lîngă mașini. Cibernetica va avea un cuvînt greu de spus și în această privință.

În viitor, va apare o ramură nouă: cibernetica muzicală. Se spune că mașinile electronice vor compune opere mai desăvîrșite decît toate cele cunoscute pînă-n prezent, întrucît la forțele și fantezia omului, adăugindu-se mijloace tehnice, acestea vor aprofunda și multiplica capacitățile sale, îi vor lărgi orizontul.

Este greu de prezis culmile pe care le va atinge cibernetica într-un viitor apropiat, deoarece progresul tehnic e foarte rapid și se accelerează din zi în zi. Și creșterea acestui ritm se datorește în principal talentului, spiritului inventiv și muncii marelui transformator și stăpîn al naturii: OMUL.

Povestea clorului

Au trecut 50 de ani de atunci... Izbucnise primul război mondial și pe cîmpul de luptă se experimentau cele mai cumplite mijloace de ucidere. Undeva pe frontul Flandrei a apărut, într-o bună zi, o ceață galben-verzuie. Pînă să-și dea seama soldații francezi că nu e vorba de un fenomen al naturii, ci de o teribilă armă de distrugere născocită de imperialiștii germani, ceața ucigașe făcuse deja mii de victime... Așa au început oamenii să cunoască clorul pe care, în acele clipe de spaimă, l-au botezat „dragonul galben“...

Cine ar fi bănuit atunci că dintr-un instrument al morții clorul va deveni unul din elementele cele mai folositoare vieții și că oamenii de știință îl vor plasa pe locul doi după oxigenul pe care îl respirăm?

Ca să vă dați seama de importanța pe care o are clorul în zilele noastre, e suficient să vă spunem că el este aproape nelipsit în compoziția unor produse de primă utilitate. În urmă cu cîțiva ani, cu ocazia unei „săptămîni a progresului chimiei“, organizată de savanții din lumea întreagă, au fost proclamate cele 7 minuni ale chimiei moderne: fibrele sintetice, cauciucul sintetic, materialele plastice, produsele chimice pentru agricultură, metalele rare, produsele farmaceutice și detergenții, adică săpunurile sintetice. Ei bine, nici una din aceste „minuni“ n-ar fi putut fi creată fără clor! Excelentă „spălătoreasă“, clorul este folosit pe o scară largă în industria textilă la albirea țesăturilor, în industria hîrtiei la albirea acesteia. Fără clor nu am purta niciodată pelerine din material plastic, ciorapi supraelastici și nici pulovere din fibre sintetice. E un element de bază în fabricarea acestora. Nelipsit în industrie, e tot atît de necesar în agricultură; de cîțiva ani, clorul e folosit la plivitul chimic al culturilor. Există puține ierbicide sau insecticide la care clorul să nu-și aibă contribuția lui.

Desigur, pentru o întrebuințare atît de variată, e nevoie de cantități imense de clor. Tocmai de aceea producția acestuia a crescut considerabil. Față de 100 000 tone în 1910, producția mondială de clor a atins în 1963 formidabila cifră de 7 800 000 tone! Nici un alt produs chimic nu se poate lăuda cu o asemenea creștere. Materia primă din care se obține clorul este... sarea. Cunoașteți basmul cu sarea în bucate? Ei bine, tot așa de prețioasă e sarea în fabricarea clorului. Pentru ca să producă clorul, oamenii folosesc peste 33 000 000 tone de sare anual, adică o cantitate aproximativ egală cu cea pe care o consumă în alimentație cele aproape 3 miliarde de locuitori de pe glob! Mari posibilități de dezvoltare are industria clorului în țara noastră. Rezervele de sare pe care le avem pot acoperi necesitățile întregii lumi pentru aproape 1 000 de ani! Numai muntele de sare de la Tîrgu-Ocna are o lungime de 50 km. Și avem în țară peste 250 masive de sare! În anii puterii populare au fost construite uriașe combinate și uzine la Borzești, Turda și Tîrnăveni în care se produce clor și numeroase alte produse pe bază de clor.

Iată, așadar, cum „dragonul galben“ a ajuns în zilele noastre cel mai bun prieten al omului.

Desen: G. BURSCHI

Inginer B. IANCONESCU

RODICA, de vorbă cu cititorii

DRAGI PRIETENI,

A trecut cam multișor de cînd n-am mai stat de vorbă și, între timp, pentru noi toți a avut loc un eveniment însemnat — am început un nou an de învățătură. De aceea voi începe prin a vă ura „bun sosit la școală și spor la învățătură tuturor". Și încă ceva: cît mai multe corespondențe interesante trimise la redacția noastră !

Și pentru că tot a venit vorba despre evenimente importante, ați observat, desigur, că și în viața gazetei a avut loc un asemenea eveniment : a început un nou concurs care ne va oferi posibilitatea să aducem la cunoștința redacției, prin scrisori și desene, vești despre cele mai frumoase activități pe care le vom desfășura în unitățile noastre. Concursul de corespondențe și desene a început de o săptămînă, așa că trebuie să pornim la lucru. Tematica concursului e foarte bogată, iar viața noastră de școală ne oferă posibilitatea să participăm cu cît mai multe corespondențe.

Cîte acțiuni pionierești interesante n-au loc în fiecare săptămînă în unitate sau în clasa noastră ! Și cîte acțiuni vesele și educative nu se pot organiza ! De cîte ori colegi de ai voștri nu v-au oferit prilejul să constatați că vă sînt adevărați prieteni, că sînt cinstiți și curajoși ! Scrieți redacției cît mai amănunțit despre toate acestea specificînd pe plic : „Pentru

concursul de corespondențe și desene". Aceasta, bineînțeles, după ce ați scris corect pe plic adresa „Scînteii pionierului".

Redacția vă oferă posibilitatea ca, participînd la concurs, să cîștigați un aparat de radio cu tranzistori, un ceas de mînă, o trusă stilou-creion sau mape din material plastic și reproduceri de artă, întrucît, după 30 decembrie, data încheierii concursului, cele mai frumoase desene și corespondențe vor fi premiate.

Eu vă doresc spor la lucru, corespondențe și desene cît mai frumoase și... succes deplin !

Pe curînd,

RODICA

Pionieri și școlari!

V-ați gîndit la subiectul pe care-l veți trata pentru noul concurs de corespondențe și desene, care a început la 7 octombrie a.c. ? Temele acestui concurs — sînt :

1. Cea mai interesantă acțiune pionierească, la care ați participat,

și

2. Cea mai interesantă întîmplare din clasa voastră

În fiecare zi, viața voastră de pionier și elev vă oferă materialul documentar necesar pe care să-l folosiți, pentru corespondența sau desenul vostru. De asemenea, puteți organiza frumoase acțiuni pionierești, vesele și educative, pe care să le descrieți.

Participînd la concurs, puteți cîștiga :

- un aparat de radio cu tranzistori
- un ceas de mînă
- o trusă de stilou și creion

sau mențiuni care constau în • mape din material plastic, • reproduceri de artă, • stilouri etc.

Nu uitați să specificați pe plic : **„Pentru concursul de corespondențe și desene", Scînteia pionierului, Piața Scînteii nr. 1, București.**

Aventurile unui caiet de notițe

Sînt un caiet ca toate caietele. După două săptămîni de așteptare într-o magazie, pot spune că astăzi am văzut pentru prima dată lumina zilei. M-am trezit cocoțat pe-un raft, undeva, sus, în vecinătatea a tot felul de creioane, gume de ras, ascuțitori, rigle, compasuri.

Aproape fără să-mi dau seama, m-am împrietenit cu raza de soare care s-a strecurat prin geamul de sus, de la ușă. Am petrecut în tovărășia ei cîteva ore plăcute. Ea mi-a vorbit întîi despre școală, despre pionieri, despre profesori. De la ea știu cum arată o clasă, o tablă, o bancă...

La cîteva minute după plecarea razei de soare, am fost luat de pe raft și, cît ai bate din palme, m-am pomenit împachetat într-o hîrtie groasă și nesuferită. Știam de la raza de soare că voi pleca din magazinul de papetărie. Nu m-am gîndit însă nici o clipă că mi se vor lega ochii. Aș fi vrut să văd orașul, tramvaiele, oamenii. N-am văzut însă nimic. Am mers cu ochii legați îngrozitor de mult.

Într-un tîrziu, am auzit niște răgete, care, trebuie să mărturisesc, m-au cam înfricoșat. Foile începuseră să-mi tremure. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ar fi răsunat aproape de tot un glas :

— Nu-ți fie teamă. Leii n-au nimic cu tine. Sînt supărați pe băiat.

Glasul era răgușit și parcă puțin resemnat. Am întrebat uimit :

— Pe băiat ?

— Da Iar hoinărește prin oraș. Se oprește la toate cinematografele.

Băiatul era, probabil, pionierul acela cam zburlit, care mă cumpărase de la magazin. Al cui era însă glasul răgușit ? După oarecare ezitare, am întrebat :

— Tu cine ești ?

Răspunsul n-a întîrziat nici o clipă :

— Cartea de zoologie.

— Și leii cine sînt ?

Am auzit un rîs scurt, apoi cartea de zoologie mi-a dat o explicație destul de ciudată. Leii erau niște animale fioroase, care trăiau în paginile ei, alături de alte animale despre care aveam să aflu amănunte mai tîrziu. Aproape toate erau supărate pe băiat. Bine, așa și celelalte cărți erau supărate. Școala începuse de aproape o lună și el nu-și găsise timp să le învelească. Pe lîngă asta, avea niște obiceiuri oribile: îndoia fără nici un rost paginile, lua micul dejun în timp ce scria sau citea. Ba, uneori, învăța lungit în pat și dacă-l prindea somnul, punea cartea sub pernă sau o arunca pe dușumea. Alteori, la meciurile iscate în curtea școlii sau pe stradă, își punea ghiozdanul în loc de bară.

— O să vezi acasă în ce hal am ajuns. Nici n-o să-ți vină să crezi că în urmă c-o lună eram noi-nouțe... Că-l așteptam nerăbdătoare pe bancă.

Casa băiatului părea la capătul pămîntului. Am luat parte la două meciuri, la cîteva dueluri, la un concurs de biciclete. Leii s-au mai înfuriat de cîteva ori. Li s-au alăturat, bineînțeles, și tigrii, și zebra, și girafa. Băiatul s-a îndreptat spre casă abia spre seară.

Nu s-a obosit să-și pună ghiozdanul în cui. L-a aruncat pe masă din ușă și el s-a dus la televizor. Am simțit asta pe propria mea piele. Totuși, m-am ales și eu cu ceva bun. În cădere, hîrtia aceea nesuferită, care-mi ținea ochii legați, s-a rupt. M-am uitat repede în jur. Cartea de zoologie avea dreptate. Dacă nu-i auzeam glasul, n-aș fi recunoscut-o. Colțurile îi erau îndoite, îi lipsea jumătate de copertă (se vedea scris numai „Zoolo"), iar pe spate avea desenat un țintar. Cartea de istorie avea o pată mare de cerneală, ca o parafă străveche. Spre celelalte cărți mi-a fost greu să mă uit. Le-am întrebat fără să-mi pot reveni :

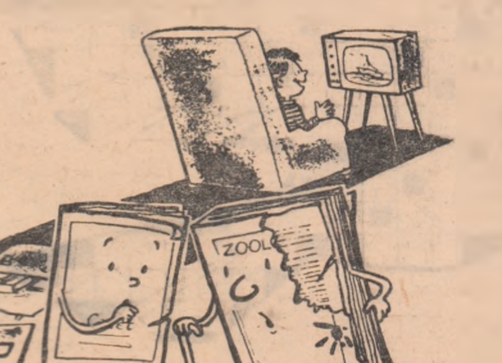
— Cum îl cheamă pe băiat ?

Cărțile m-au privit în tăcere. Zoologia s-a foit destul de încurcată :

— Nu știm. Colile cu care trebuia să ne învelească și etichetele zac undeva, după sobă...

M-am uitat la chipurile ursuze, și-am simțit un fel de îndîrjire. Trebuie neapărat să aflu cum îl cheamă pe băiat...

COSTACHE ANTON

AU INCEPUT JOCURILE OLIMPICE DE LA TOKIO

DEPARTE, la mii de kilometri de țara noastră, la Tokio, capitala Japoniei, la 10 octombrie s-a dat startul în cea de-a XVIII-a ediție a Jocurilor Olimpice moderne, în fața celor 75 000 de spectatori aflați în tribunele Stadionului Național din parcul Meiji.

Festivitatea a fost deschisă de delegația Greciei, țară unde în anul 1896 a fost organizată, din inițiativa lui Pierre de Coubertin, prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne. În continuare, defilează delegațiile în ordinea alfabetului englez. Sportivii țării noastre poartă costume de culoare crem, iar fetele — taioare albastre și fuste gri. Drapelul nostru este purtat de Aurel Vernescu, campion mondial de caiac, urmat de delegația noastră, în frunte cu Iolanda Balaș, cu fostul campion mondial de lupte Valeriu Bularca și campionii olimpici de la Roma — Ion Dumitru, Dumitru Pîrvulescu și alții.

Aproape 50 de minute a durat parada delegațiilor. Festivitatea este închisă de delegația sportivilor japonezi, salutată călduros de spectatori.

Corul și fanfara intonează imnul Jocurilor Olimpice. Steagurile țărilor participante înconjoară, în formă de semicerc, podiumul pe care se urcă campionul olimpic de gimnastică Takashi Ono, care rostește jurămîntul olimpic : „În numele tuturor participanților, jur că ne vom întrece la Jocurile Olimpice în luptă dreaptă, respectînd regulamentele și dornici să concurăm în spiritul adevăratei sportivități, pentru gloria sportului și onoarea țărilor noastre".

A DOUA ZI, duminică, sportivii s-au întîlnit în diferite discipline : gimnastică, fotbal, volei. La fotbal, reprezentativa noastră olimpică a întîlnit pe cea a Mexicului. Cînd acele ceasornicului indicau sfîrșitul celor 90 de minute de joc, tabela de marcaj arăta 3—1 pentru Republica Populară Romînă. Chiar de la început, fotbaliștii noștri practică un joc cu schimburi de locuri, asaltînd deseori poarta apărată de Calderon. În min. 20 Pîrcălab face o cursă pe extremă, la capătul căreia Crăiniceanu, avînd o poziție favorabilă, înscrie plasat în colțul de sus, din stînga al porții. După numai 15 minute, Petru Emil îl deschide pe Pîrcălab, care trage necruțător. Ultimul gol este înscris de Ion Ionescu dintr-o pasă primită de la extrema noastră dreaptă, Pîrcălab. Golul de onoare al mexicanilor e înscris abia în min. 72, de Fragoso.

LA BASCHET, în seria A, o mare surpriză : echipa Braziliei, campioană mondială, a fost învinsă de Peru cu 58—50. Iată rezultatele din seria A : Italia — Mexic 85—80 ; Polonia — Ungaria 56—53. Seria B : Coreea de sud — Finlanda 72—80 ; Iugoslavia — Uruguay 84—71.

La haltere, întrecerile au început cu categoria cocoș. Sportivul sovietic Alexandr Vahonin cu 357.5 kg (110 + 105 + 142,5) a devenit primul campion olimpic din această ediție. Locul doi la haltere a fost ocupat de Imre Földi (Ungaria) 355 kg. Pe locul trei — Shiro (Japonia). Boxerul romîn Puiu Nicolae l-a întîlnit pe Vanderwalt (Rhodezia de nord), pe care l-a învins obținînd o victorie înainte de limită. La categoria cocoș, s-au întîlnit cei doi olimpici de la Roma : Oleg Grigoriev și maghiarul Gyula Török. Meciul a luat sfîrșit în repriza secundă, cînd Török a abandanot în urma unei răni.

Întrecerile continuă.

PRIVELIȘTI DE TOAMNĂ

Versuri de **Vasile Mănuceanu**

Desen: A. MIHAILESCU

Pădurea

Se-anină-ncet în ramuri păianjeni de lumină,
Prin frunza tot mai rară, prin umbra mai puțină,
Podoabele de aur le strînge toamna-n poală,
Și codrul ațipește în șoapta ei domoală.

Prin fumegarea blîndă s-a năzărit o ciută
Cu toamna în privire simțită, pricepută,
Din depărtări tăcute trec ploile hoinare
Și-n ascunziș vătuiul, sfiindu-se, tresare.

Visează fără capăt o bufniță buimacă,
Din farmecul noptatec nevrînd să se desfacă...
Dar bidiviii toamnei, cu stelele în coamă,
Necheaza lung și clipa zăpezilor o cheamă.

Ploile

Norul spîn, fofos, posac,
Duce ploile în sac;
Se urnește și le cară
Să le macine, la moară.
Gîfîie pe drum, săracul.
Și se dă de-a berbeleacul...
L-a ajuns din urmă seara
Prin coclauri, cu povara.

În răscruce, lîngă iaz,
L-a bătut și un necaz:
Sacul, lîngă Iazul Lumii,
I l-au înțepat tăunii.

Sacu-i sită
Iscusită:
Cerne gureșele ploi,
Afînate, sure, moi
Și le vîntură lăiețe,
Fumurii, piezișe, crețe,
Slobode și arțăgoase,
Peste cîmpuri, peste case.

Păsările călătoare

Plutesc în strînse cete
Bîtlani, ierunci firave,
Suavele egrete
Și bobițele grave.

Trec lișițe de scamă,
Nagîții și lăstunii:
Spre depărtări le cheamă,
Sticlind, mărgeanul lunii.

Zadarnic cresc în față
Ale furtunii hore,
Talazuri mari de ceață,
Vîltori de vînt, sonore...

Spre zări, corăbierii
Cutezători se-avîntă;
Popasul blînd al verii
În amintiri mai cîntă.

...Vor reveni o dată
Cu mugurii, blajinii,
Pe creanga desmierdată
De algele luminii.

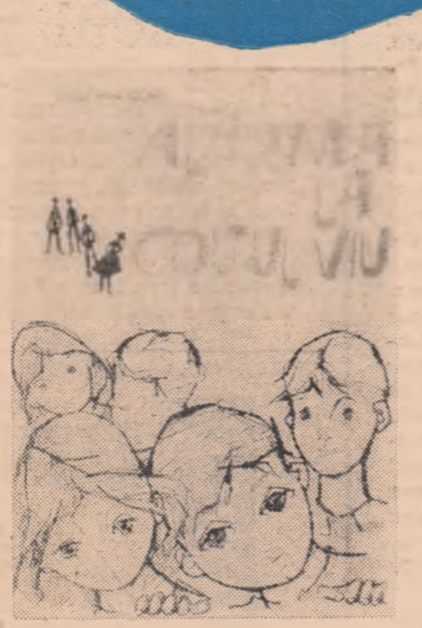
Le-om auzi chemarea
Pe-același drum, dar altul:
Mai lină fi-va zarea,
Mai fermecat înaltul...

ALARMĂ LA COLȚUL VIU

Un vechi prieten de-al vostru cu mustață țepoasă și cam ursuz la vorbă, dar sfătos la condei, v-a dat de curînd un nou prilej să plecați împreună într-un fel de drumeție în care se întregesc curajul, puterea, chibzuința, învățătura, bunătatea. O drumeție prin propriile voastre preocupări pionierești.

Călătoria pornește de la un obișnuit jurnal de detașament, iar ghidul propus de autor e Niță cel cu ochii albaștri.

Și să nu credeți că dacă e vorba de o drumeție în propriile voastre preocupări și pornită de la un obișnuit jurnal de detașament, itinerarul va fi scăzut în interes. Dimpotrivă. Avînd de-a face aici și cu „O istorie cu pirați", în care erau cam amestecați și Sorescu Gheorghe, zis „Gică-Gogoașă", și „Vîjietoarea", și alții, călătoria va fi plină de interes. Și dacă vreți să aflați cum au reușit pionierii Sică, Anișoara, Mircea și Niță să prindă cu undița un savant, sau dacă vreți să știți cum se poate îndeplini un angajament de „O jumătate de tonă", vă îndemn să porniți în această „drumeție" la care vă invită VASILE MANUCEANU prin cartea sa „Alarmă la colțul viu". Aici veți întîlni mulți prieteni. Primul care vi se prezintă este, bineînțeles, ghidul Niță, care își începe prezentarea astfel: „Mă numesc Niță și am ochii albaștri. Cam acestea ar fi semnalmentele mele de bază". Cam acestea ar fi, spune Niță, pentru că e modest și glumeț. Dar cînd îl veți cunoaște mai îndeaproape, veți vedea că acest Niță, inimos, bun la învățătură, cu mare delicatețe sufletească, curajos și isteț, politicos, respectuos și gata oricînd să sară în ajutorul cuiva, are toate semnalmentele

de bază ale unui destoinic pionier și pe deasupra, mai este și un bun povestitor. De altfel, nu degeaba a fost ales „scriitorul" detașamentului.

Deocamdată, atît despre el. Despre ceilalți prieteni, Anișoara — caricaturista detașamentului, Florin — fruntea clasei la învățătură, (care a dat destul de furcă detașamentului pînă la inițierea „Acțiunii Florin"), sau Victor care, din adîncă prietenie și colegialitate, nu l-a iertat pe Florin nici chiar dacă acesta îi era musafir, la aniversarea sa, ca și despre toți ceilalți prieteni, nu vă spun nimic. Vă las să-i cunoașteți singuri prin savuroasa povestire făcută de Niță, cel cu ochii albaștri. El îi va prezenta pe toți, cu toate calitățile lor, și să fiți siguri că nu le va uita nici defectele, așa cum nu și le-a uitat nici pe-ale sale. E vorba de rușinea ce-a pățit-o cînd cu „Sezonul fotbalistic".

Dar despre aceasta veți afla, ca și despre celelalte, citind cartea „ALARMĂ LA COLȚUL VIU" de Vasile Mănuceanu.

M. CĂLIN

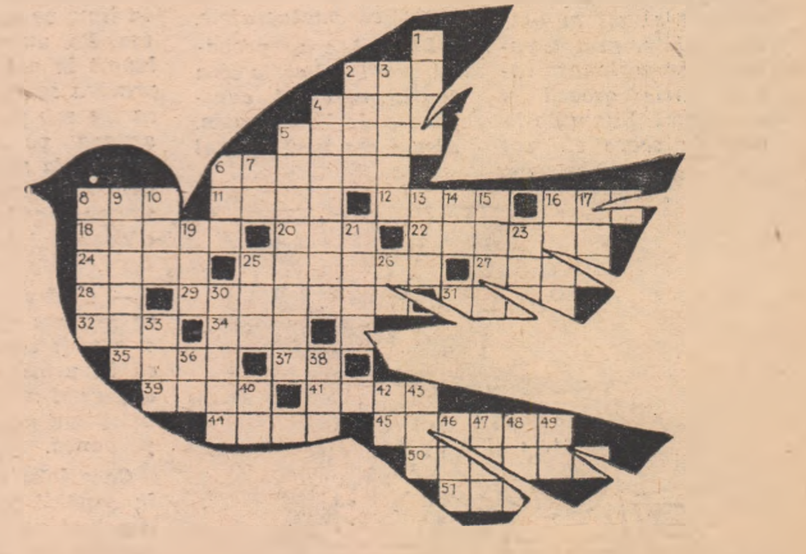
Din lumea înaripatelor

ORIZONTAL: 2. Strigătul corbului. 4. „Gura" păsărilor. 5. Pasăre de... care echivalează cu pasăre domestică. 6. De forma oului (fem). 8. Ca penajul lebedei din punct de vedere al culorii. 11. Pasărea din legenda Corvinilor. 12. Măiestria din cîntecul privighetorii. 16. Strigăt cu care se alungă păsările. 18. „Nemișcată-n vîrf de par / Ca o acvilă pe-un soclu, / Oacheșă ca un hornar / Și macabră ca un cioclu" (Topîrceanu — pl.). 20. Cîntecul raței și... floare. 22. Se înmulțește prin ouă. 24. A suferi un eșec. 25. Porumbel. 27. Pasăre de curte sau sălbatică și numele unui joc popular. 28. Carie! 29. Hrana de predilecție a păsării răpitoare numită șoricar. 31. Pasăre întîlnită într-un... joc de copii. 32. Cai dobrogeni! 34. Trăiască! 35. Numele științific al raței. 37. Canele! 39. „Roi" de păsări în zbor. 40. Pasăre sfîntă a egiptenilor antici. 44. Istoria ne spune că a fost salvată de niște gîște. 45. Unealtă care a dat numele unei păsări de apă (pl). 50. Mamifer zburător. 51. Copacul unde-și avea culcușul pupăza din „Amintiri din copilărie" de Ion Creangă.

VERTICAL: 1. Este simbolizată prin celebrul porumbel desenat de Picasso. 2. O grămadă de păsări. 3. Specie de porumbel. 4. Culcușul păsărilor (pl). 5. Pasăre palmipedă, mai mare decît rața, de culoare neagră-verzuie. 6. Măsuri vechi de capacitate. 7. Un unghi și un cerc! 8. Un vultur mai mic. 9. Pasăre de baltă, cu pene negre și o pată albă între ochi. 10. Personaj dintr-o fabulă de Grigore Alexandrescu. 13. Sclav. 14. Patru la romani. 15. Pasăre de o frumusețe rară, caracteristică Australiei. 16. Alt nume dat bibilicilor 17. Cureluşă de meșină. 19. Plin de tot! 21. Păsări care se... recomandă. 23. Tulpina cerealelor. 25. Stîlp. 26. Notă muzicală. 30. Ou de... vrabie! 33. Persoană. 36. Atom (abr.). 38. Diminutiv din ciocîrlia. 40. Un unghi drept și-un cerc oval. 42. 49 la romani. 43. Cocorul în postura de vestitor al primăverii. 46. Numele ardelenesc al pițigoiului. 47. Dînsele. 48. Mirare! 49. Servește!

Dicționar la îndemînă: IRA—PIȚ—ANAS.

MIHAI PĂTRAȘCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"